



CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 143
din 05.03.2009

Dosar nr: 61/2009

Petiția nr: 1115 **din data de** 29.01.2009

Petent: H T

Obiect: Petentul se consideră discriminat de către instituțiile publice ale statului român pentru pedeapsa primită ca urmare a săvârșirii infracțiunii de furt

I. Părțile

1. Petent

H T

II. Obiectul sesizării

Sesizarea vizează pedeapsa primită pentru infracțiunea de furt

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

Prin adresa nr.1115/29.01.2009, petentul sesizează CNCD cu privire la pedeapsa primită în urma unui furt, faptă pentru care a fost condamnat la 12 ani de închisoare.

Potentul consideră că pedeapsa a fost prea mare pentru prejudiciul creat, mai ales că acesta a fost recuperat în totalitate. De asemenea, în sesizare mai face referire la situații ale altor persoane care au săvârșit anumite fapte penale și au fost condamnate cu o pedeapsă mult mai mică comparativ cu pedeapsa primită de acesta.

IV. Procedura de citare



Urmare petiției înregistrate cu nr.1115 din 29.01.2009, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată și art. 28-32 din procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, a fost ridicată din oficiu excepția de vadiță necompetență a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Prin adresa înregistrată cu nr. 2060 din 18.02.2009, excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. motivată, a fost comunicată petentului, deoarece obiectul petiției viza aspecte care nu intră sub incidența O.G. nr. 137/2000, republicată ci se referă la fapte prevăzute și sancționate de Codul penal, competența de investigare a unor astfel de fapte revenind organelor de cercetare penală.

Prin adresa cu nr. 2060 din 18.02.2009, Colegiul Director a solicitat petentului să își exprime propriile apărări față de excepțiile ridicate până la data de 05.03.2009.

Prin adresa înregistrată cu nr. 2486 din 27.08.2009 petentul nu formulează apărări reiterând situația invocată în petiție.

III. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține că, în spetă, prin petiția înregistrată cu nr. 1115 din 29.01.2009, petentul solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să se pronunțe cu privire la coantumul pedepsei primite ca urmare a săvârșirii infracțiunii de furt. Petentul consideră că este discriminat de Justiția din România pentru faptul că a primit o pedeapsă prea mare urmare săvârșirii infracțiunii de furt.

În drept, analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zuccheri and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91)



Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art. 2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

Colegiul Director, raportat la obiectul sesizării analizează în ce măsură obiectul acesteia este de natură să cadă sub incidența art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentului, ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul Director ia în discuție excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul petiției, excepție invocată din oficiu, urmând a soluționa acest din urmă aspect.

În acest sens, se reține, astfel cum este formulată petiția, că petentul invocă fapte ce vizează coantumul pedepsei primite în urma săvârșirii infracțiunii de furt. Or, în exercitarea competențelor sale, Colegiul constată că este sesizat cu privire la fapte care sunt prevăzute și sancționate de Codul penal, în speță art. 208, art. 209, art. 210 (furtul, furtul calificat, pedepsirea unor furturi la plângerea prealabilă. Or, din acest punct de vedere, investigarea infracțiunilor prevăzute de Codul penal revine organelor de cercetare penală.

În acest sens, se reține că potrivit art. 208 privind furtul „Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.



Se consideră bunuri mobile și orice energie care are o valoare economică, precum și înscrisurile.

Fapta constituie furt chiar dacă bunul aparține în întregime sau în parte faptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.

De asemenea, constituie furt luarea în condițiile alin. 1 a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept”.

Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în raport cu aspectele care fac obiectul plângerii.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată

2. Clasarea dosarului

3. O copie a hotărârii se va comunica petentului.

IV. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

- nu este cazul;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal potrivit Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru



PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA – Membru

VASILE ANA MONICA – Membru

)

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000** privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și **Legii 554/2004** a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

